

Kirsten Jørgensens prædiken 2. søndag i fasten

Taler

Kirsten Jørgensen
Provst

Dato

5. marts 2023

Sted

Godthaabskirken,
Frederiksberg

Omstændigheder**Prædikentekst**

Matthæusevangeliet kapitel 15, vers 21-28

Kristendom er et råb over grænser.

Ikke bare over landegrænser, men over alle de grænser, vi omgiver os af. Alle de grænser, der er med til at definere, hvem vi er.

Da jeg var barn, legede jeg en leg, hvor man skulle stå på et ben og med en pind i den ene hånd skulle man tegne en streg i gruset, så langt ud, ens barnearm nu kunne række. Så havde jeg tegnet mig en grænse og et land, der var mit. Jeg kan i grunden ikke huske, hvordan man kom videre derfor – det kan I måske. Men pointen er, at jeg som lille pige allerede havde lært, at man kan tegne sig til et sted, der er mit, og en grænse, der ikke må overtrædes. Det gælder både fysisk og mentalt.

1.

At tegne grænser er en del af at være menneske.

Grænser er nødvendige for at vide, hvem man er. Grænser er dét, at jeg ved, at jeg er kvinde og ikke mand; dansker og ikke svensker; præst og ikke tømrer. Grænser er noget med at vide, hvad jeg er, og hvad jeg ikke er. Prøv engang at lege med ordet grænseløs. Det smager ildevarslende. At være grænseløs er at have en vakkende opfattelse af sin plads i verden og deraf følger, at man alt for let kommer til at overskride andres grænser. At være grænseløs kan handle om en skrøbelig personlighedsopfattelse, men det kan selvfølgelig også handle om magt. At være grænseløs kan handle om ikke at vide, hvor stregerne i gruset går

eller om at være så magtbegærlig, at man med fuldt overlæg overtræder andres grænser.

Man kan ikke sige, at grænser er gode eller dårlige. De ER bare, fordi de er indbygget i det at være mennesker sammen. Når folk taler henført om at nedlægge alle grænser i verden, både de synlige og usynlige, så er det fantasteri, der let kan slå om til en modsætning af intentionen.

Omvendt kan en alt for stærk optagethed af grænserne mellem lande, mellem mennesker, mellem kvinde og mand, fremmed og landsmand, ven og fjende slå om i tyranni og undertrykkelse.

2.

Når jeg lægger øret til hjertet i kristendommen, så hører jeg ikke en opfordring til at nedlægge alle grænser. Men jeg hører en stærk appel til at overskride de grænser, der er. Ikke overskride som en hær overskrider et andet lands grænse, men overskride som i viljen til at rækker hen over grøfter og spalter. Som i fortællingen i dag. Jesus er draget ind i grænselandet. Egnene omkring Tyrus og Sidon, det, vi i dag kalder Libanon. En kvinde råber til ham. Jeg har tænkt over, hvorfor der to gange står, at hun råber. Det må være, fordi der er en afstand, der skal overvindes. En grænse, der skal tales hen over. Og det gør hun. Det lykkes hende at overvinde grænsen mellem hende som hedning og Jesus som jøde; hun råber hen over grænsen mellem to religioner; mellem to folk; hun råber som kvinde efter en mand. Hun skaber kontakt. Han helbreder. Grænsen er der stadig, men den er overskredet, fordi hun vil det, og fordi han lader sig råbe op. Grænsen er med ordene fra en julesalme ikke for Svunden, men for Vunden.

3.

Verden og menneskers liv er fuld af grænser. Men gennem hele kristendommens historie går der et råb igennem verden, et råb, der overskrider alle grænserne. Det begynder med begyndelsen. Da Gud skaber himmel og jord, og da han rækker sin hånd ud og skaber mennesket, da er der både sat en grænse og i samme nu er den overskredet. Da Gud lader sig føde på jorden som et menneske, da kommer der turbo på overskridelsen af grænsen mellem det guddommelige og det jordiske, for Gud skrider med syvmileskridt fra himlen ind over grænsen til vores liv. Og Jesus viser os igen og igen, at han ikke er kommet for at nedbryde

alle grænser, men for at overvinde dem. Det gør han, når han rækker hånden ud til de syge, de udstødte, til kvinder, til de fremmede.

Mennesker råber omvendt efter ham, efter Gud, efter det guddommelige, som den sjæl, der i dag skriger efter Gud som en hjort skriger efter vand og den kvinde, der kender grænsen og ikke prøver at nedbryde den, men insisterer på at overvinde den.

4.

Der går et råb gennem verden, som handler om at gå i den kana'anæiske kvindes spor. Altså at råbe hen over alle grænser for at skabe kontakt – og liv. Det er kravet til dig og mig, hvis vi vil kalde os kristne – du skal ville råbe over grænser for livets skyld. Du skal ikke bebyrde dig med at tro, at din opgave er at nedbryde grænser – det ville være en overanstrengelse. Men der er ingen undskyldning for ikke at ville råbe over grænsen og skabe kontakt og liv: række hen over stregen i gruset. Det gælder dit forhold til det andet køn. Til den fremmed der bor hos os. Til den, der er fattigere end dig. Og til den, der er rigere end dig. Det gælder dit forhold til dem, der stemmer på et andet parti end dig. Det gælder til dem i Thy, hvis du bor i Gentofte og til dem på Frederiksberg, hvis du bor i Tønder. Det gælder til dem, der irriterer dig ved at se mærkelige ud. Og til dem, der bare gerne vil hjælpe dig.

Kristendommen er et råb over grænser. Råb med. Også dit råb gælder og dit råb virker. Det har vi lært af en navnløs fremmed kvinde, der stak hele sin sjæl gennem grænsehegnet, skabte kontakt og reddede liv.

Kilde

Manuskript tilsendt af taler

Kildetype

Digitalt manuskript

Tags

2. søndag i fasten, Første tekstrække, Prædiken, Prædikener fra 2000-tallet

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/kirsten-joergensens-praediken-2-soendag-i-fasten>